

Sygn. akt V CSK 14/19

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku E. S. i T. S.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyń
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 11 października 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślenia przy tym wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

Skarżące we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołały przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Podaly, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i potrzeba wyjaśnienia czy zmiana przepisów na etapie międzyinstancyjnym, która w sposób znaczący zmienia stan prawny, determinuje konieczność wydania przez sąd odwoławczy orzeczenia kasatoryjnego celem realnego zapewnienia stronie prawa do rozpoznania jej sprawy przez dwie instancje. W sprawie zachodzi również konieczność wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a mianowicie wzajemnego stosunku przepisów prawa administracyjnego względem przepisów prawa cywilnego w postępowaniu o zniesienie współwłasności, jeśli przepisy te regulują te same zagadnienia, ale w ramach różnych reżimów prawnych.

Skarga kasacyjna jest też oczywiście zasadna z uwagi na naruszenie przepisów art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o własności lokali (Dz. U. z 2018 r., poz. 1506, dalej: „ustawa o zmianie ustawy o własności lokali”). Sąd Okręgowy w swoim rozstrzygnięciu całkowicie pominął zmianę stanu prawnego, jaka nastąpiła na etapie postępowania międzyinstancyjnego tj. w dniu 23 sierpnia 2018 r., kiedy to ustawa o zmianie ustawy o własności lokali weszła w życie. Tymczasem zmiana to, zgodnie z intencją ustawodawcy, miała zastosowanie również do postępowań w toku. Sąd drugiej instancji naruszył również art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. w zw. z 13 § 2 k.p.c. oraz art. 176

ust. 1 Konstytucji RP ponieważ nie przeprowadził postępowania dowodowego we własnym zakresie, nie dokonał oceny dowodów zgromadzonych przez Sąd pierwszej instancji, ograniczył się do wskazania art. 3 punkt 2a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tekst jedn.: Dz.U. z 2018 r., poz.1202) jako podstawy rozstrzygnięcia bez analizy odnośnie do tego, kiedy została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę oraz bez wskazania, dlaczego Sąd zastosował definicję z prawa administracyjnego, a nie bliższą systemowo definicję z prawa cywilnego wynikającą z art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego (tekst jedn.: Dz.U. z 2017 r., poz. 1468, ze zm.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza wskazanych przez skarżące przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i ich uzasadnienie nie dają podstaw do przyjęcia, że wskazywane przesłanki istotnie w sprawie wystąpiły. Wątpliwości wyartykułowane we wniosku koncentrują się na zagadnienie obowiązywania (11 lipca 2003 r.) zarówno art. 2a prawa budowlanego jak i obowiązywania (od 23 sierpnia 2018 r.) art. 1c ustawy o własności lokali. Biorąc pod uwagę, że oba przepisy regulują analogiczną materię nie można twierdzić, że sąd drugiej instancji orzekał w odmiennym stanie prawnym. Stan prawny był nowy ale nie odmienny przy czym wyjątek przewidziany w tym przepisie (*in fine*) nie dotyczył niniejszej sprawy. Skarżące pomijają, że z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynikało, iż pozwolenie na budowę „Zespołu budynków mieszkalnych jednorodzinnych w zabudowie szeregowej wraz z budową urządzeń związanych z w/w budynkami”, znak [...] została wydana w dniu 23 września 2015 r., a więc po 11 lipca 2003 r., co skutkowało ograniczeniami w ustanowieniu większej niż dwa odrębnej własności lokali.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]

aj